

[Finansministeren.]

fordelen ved opsparing, som det kaldes, på kapitalbindingskonti bliver ens for alle indtægtsgrupper. I sandhedens interesse må jeg dog sige, at dette kun er rigtigt, hvis statsindkomstkatten er så høj, at den kan rumme lempelsen.

Jeg sagde før, at kapitalbindingsordningen efter min mening var en dårlig ordning. Dens betydning for opsparingen kan i høj grad drages i tvivl. Man kunne opnå de skattemæssige fordele ved kapitalbinding uden at have sparet en eneste krone op. En væsentlig del af de indskudte beløb er antagelig alene udtryk for en ændret anbringelse af formue, som indskyderen rådede over i forvejen. Ordningen har nu bestået i en årrække, og mange indskydere vil derfor råde over en gammel kapitalbindingskonto, som uden besvær kan benyttes som nyt indskud. I andre tilfælde er der tale om midler, som skatteyderne ville have sparet op, selv om de ikke fik denne skattelettelse.

I denne forbindelse må man ikke glemme det, som i hvert fald for mig er noget meget væsentligt, nemlig at langt fra alle har mulighed for at foretage indskud. Mange forhold kan her spille ind såsom indkomstens højde, store udgifter til børn under uddannelse, afdragsforpligtelser, sygdom i hjemmet osv. — der kunne nævnes mange andre forhold. Det kan ikke være rimeligt, at skatteydere, som af disse grunde ikke har råd til at foretage indskud, skal være med til at betale for skattelettelser til bedre stillede medborgere. Hvis den foreslåede ordning virker efter sin hensigt, vil den jo ganske klart medføre et provenutab, som må dækkes ind på den ene eller den anden måde af de øvrige skatteydere, og det er den slags, vi efter min mening nu skulle se at komme bort fra og i stedet for indrette vort skattesystem på en sådan måde, at vi ikke giver lettelser til nogle skatteydere, som må betales af de andre skatteydere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Havnstrup Clemmensen): Det havde måske været nyttigt, om finansministeren i sin temmelig klare og blanke afvisning af det foreliggende forslag havde gjort nogle bemærkninger om behovet for at forøge opsparingen. Selv om det fra alle sider erkendes, at opsparingen er steget noget, fremgår det jo med næsten

uhyggelig tydelighed, at opsparingen ikke tilnærmelsesvis er forøget så stærkt som behovet for opsparede midler til investeringsformål. Vi har en udvikling, hvor obligationskurserne trods en rationering og trods meget betydelige støtteindkøb fra Nationalbankens side — i september måned således indkøb på op imod 300 mill. kr. — dog ikke fuldt ud har kunnet holde. Vi ved alle, at bankers og sparekassers likviditet er overordentlig hårdt belastet, vi ved, at erhvervslivets samlede behov for investeringer er meget betydeligt, og at det er en af de alvorlige årsager til erhvervenes problemer netop i disse måneder og år.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at vi med vort forslag også gerne vil åbne for investeringsforeninger og, hvis der i udvalget kan findes udveje derfor, også aktieopsparing i anden form. Vi har tidligere i udvalgsbetænkningen tilkendegivet, at kunne vi blive enige om dette, måtte også investeringsforeninger medtages.

Baggrunden er altså den ganske enkle, at opsparingen i det danske samfund er for lille, og at Danmark derfor har den højeste rente i hele Vesteuropa. På den baggrund afviser regeringen dette forslag, og denne afvisning virker så meget mere gruel, som der netop for en fjorten dages tid siden i Statistiske Efterretninger nr. 50 er givet oplysninger om de kapitalbindingskonti, der var tegnet til og med den 31. januar 1967. Det fremgår heraf, at alene ved sidste tegningsperiodes afslutning inden for det enkelte år var der tegnet yderligere for ca. 800 mill. kr. på kapitalbindingskonti, heraf ca. 250 mill. kr. til obligationskøb. Det fremgår endvidere, at det nu er ca. 2,3 milliarder kr., der er bundet gennem disse kapitalbindingsordninger, fordelt på ca. 1½ million konti. Vil regeringen virkelig på denne baggrund stadig blot forsøge at sige, at det er sådan nogle manipulationer, det er nogle flytninger af penge fra den ene konto til den anden? Der er i hvert fald her tale om bindinger på 5 år af meget, meget betydelige beløb.

Dertil kommer yderligere, som dokumenteret af Århus kommunes statistiske kontor, som dokumenteret af sparekassernes organisationer og af adskillige realkreditinstitutioner, at det er ordninger, der for den overvejende dels vedkommende er anvendt af